
Stor suksess med innvoller på avveie

LIVET ER MER...

PER HALVORSEN

Email: per.halvorsen@legeforeningen.no

Tidsskriftet

Med tusjpensel forvandler Frode Øverli norsk sykehusvesen til et inferno av innvoller på avveie og profesjonsutøvere som ser ut som de tilbrakte brorparten av turnustjenesten på et ennå ikke avsluttet nachspiel.

Selvportrett av Frode Øverli

Riskhospitalet er den ikke altfor kryptiske tittelen på tegneserieheftet som maner frem et skrekkabinett av det som har vært selve kabaen blant norske sykehus. Eller hva skal man si om et rollegalleri som blant andre teller dr. Kalinka, «stort sett dritings og raus med pilleresepter, som regel til seg selv», eller jordmor Rigmor Kake som «fanger ungene like sikkert som en blind keeper med armproteser»? Den 31 år gamle Askøy-væringen med utsikter til å bli Norges første tegneseriemillionær, forsikrer at hensikten verken er å advare mot konsekvensene av skakkjørt fondsøkonomi i Legeforeningen eller forventningskrise i helsevesenet. – Jeg prøver bare å være morsom, sier han til Tidsskriftet.

Bredt persongalleri

Siden 1985 har Øverli tjent penger på tegneserier. Det begynte med legendariske Konk, deretter var han innom *Norsk Mad* før etableringen av publikasjonen Pyton som Øverli tegnet for til bladet gikk inn etter ti år i 1996. Det store gjennombruddet fikk han med avisstripen *Pondus*, en Andy Cap-inspirert figur med puben og fotballbanen som tumleplass, men likevel langt mer ustyrlig i sin livsutfoldelse enn sin engelske slektning. Fotballidioten og bussjåføren Pondus er sammen med kompisen Joke daglig å påtreffe i Dagbladet og i et par lokalaviser på Vestlandet. Serien er sågar blitt solgt utenlands, blant annet til et tsjekkisk fotballmagasin.

Riskhospitalet stod ferdig i 1997. Her regjerer den hjernehalvdøde søster Bimbo, den selvopptatte Dr. Deo von Dinky og direktør Raptus som i vellykket lederskap bare overgås av Thorbjørn Jagland og Tormod Hermansen. Øverli forteller at det var muligheten for å utvikle et bredt persongalleri som gjorde at han valgte sykehusmiljøet som arena for en ny stripe.

– Jeg så for meg at det var lett å skape figurer og situasjoner av samspillet mellom leger og pasienter. Serien drar poengene så langt ut i parodien at det neppe er fare for at noen vil føle seg støtt. I hvert fall har jeg ikke fått noe annet enn positive tilbakemeldinger, sier han.

Chicago Hope

Serien kan leses i Dagbladet hver lørdag, men gjennomfører også månedlige visitter i bladet til Yngre legers forening, *Ylf forum*.

Øverlis personlige erfaringer med helsevesenet er svært begrenset. Som pasient har han ikke hatt annet enn sporadisk kontakt med representanter for den hvite skare. Det er fra serier som *Chicago Hope* og *Akutten* han henter sin inspirasjon. Men om behovet skulle dukke opp, er han ikke redd for å se en lege i pannespeilet etter sin respektløse omgang med profesjonen.

– Jeg regner med å få rettferdig behandling. Ikke tror jeg noen ville kjenne meg igjen heller, om jeg en dag skulle dukke opp på et legekantor, sier han.

Åtte timer daglig tegner og skriver Øverli til smør på brødet. Kontoret deler han med yuccapalmen Robert Plant. Foreløpig har han manglet verken ideer eller inspirasjon til å få pennen til å gå rundt. En uke før deadline har han en ny stripe ferdig. Litt i underkant, mener kunstneren selv, men tiden tillater

foreløpig ikke raskere produksjon. Egentlig drømte han om å bli profesjonell fotballspiller. Men istedenfor å livnære seg av å trille ball med beina, er han blitt en mester i å slippe poenger ut av tusspenselen.

– For meg er dette en vanlig jobb, sier han.

Publisert: 10. mars 2000. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. mars 2026.